

Beste Aanwezigen,

Na het overlijden van mijn moeder in 2003 spookte het vaak door mijn hoofd dat andere gezinsleden eventueel ook al op jonge leeftijd zouden kunnen komen te overlijden. Met deze angst heb ik altijd rondgelopen, maar ik had het altijd afgedaan als irrationeel en overdreven. Ik had nooit kunnen bedenken dat mijn broer op zo'n zinloze en gruwelijke wijze om het leven zou komen. Ik had me nooit kunnen bedenken dat juist Bas, de jongen die altijd voor iedereen klaarstond, zo het leven zou worden ontnomen. Ik had me nooit kunnen bedenken dat zo'n mooie zomerse dag, zo'n zwart einde zou hebben. Vooral de pure zinloosheid van de daad laat mij met een groot onbegrip en veel boosheid achter. Ik kan simpelweg niet begrijpen waarom dit heeft kunnen gebeuren en waarom dit juist Bas heeft kunnen overkomen.

Door het gemis van een moeder en een onstuimige jeugd met veel veranderingen en verhuizingen, waren we vaak op elkaar aangewezen. Bas en ik scheelden slechts 9 maanden. We graptten vaak dat we net geen tweeling waren en ik plaagde Bas ermee dat hij 3 maanden lang even oud was als zijn kleine zusje. Bas en ik waren broer en zus, goede vrienden en sportmaatjes. Urenlang waren we buiten te vinden en waren we samen aan het voetballen, tennissen, tafeltennissen, basketballen, hardlopen of fitnessen. Maar bovenal droegen wij ook zorg voor elkaar. Als er iets aan de hand was, konden we als broers en zus altijd een beroep op elkaar doen. Bas kwam altijd bij mij voor advies, voor kleine dingen zoals de was of het avondeten, maar ook voor grote levensvragen, zoals zelfontwikkeling en de toekomst. De afgelopen jaren hebben Bas en ik urenlang gesproken over de toekomst en ik gaf hem veel advies over de te zetten stappen om de gewenste doelen te bereiken. De missende rol van een moeder probeerden wij als broers en zus met elkaar en voor elkaar op te vullen.

Ik heb de pijn en het verdriet van het overlijden van Bas zoveel mogelijk proberen weg te stoppen. Naarmate deze rechtszaak dichterbij kwam, is het me echter steeds duidelijker geworden dat dit niet kan. Elke keer als ik aan Bas denk, als er een mediabericht voorbijkomt, als iemand mij naar Bas vraagt en zelfs iedere keer als ik iets hoor over geweld, krijg ik een brok in m'n keel en begin ik te trillen. De gedachte aan wat er gebeurd is, roept zoveel pijn op, dat ik het niet volledig durf toe te laten en te voelen. Het overlijden van Bas laat een onbeschrijflijk groot gemis achter.

Onlangs, op 22 maart, zou Bas 25 zijn geworden. We hebben die dag een herdenkingsbordje opgehangen op de plek waar Bas is doodgeschoten met de tekst: "Hier stond onze held op tegen zinloos geweld". Dat was namelijk wat hij was en voor altijd zal blijven, voor ons en voor vele anderen, een held, onze held, mijn held.